

Tam Nguyệt Đào Hoa Tuyết

Trúc mã của tôi

TRÚC MÃ CỦA TÔI

Tác giả: A Phán

Editor: Dừa

Thể loại: Ngôn Tình, Đoàn Văn, Đô Thị, Thanh Mai Trúc Mã, Ngọt Sủng, Gương Vỡ Lại Lành

Nguồn: Dừa nhỏ - 小菠萝

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

1.

Sau khi chia tay Cố Tư Thừa 5 năm, chúng tôi gặp lại nhau một cách đầy bất ngờ

Anh ấy trở thành sếp của tôi, mà tôi chỉ là nhân viên nhỏ bé trong công ty.

Chúng tôi là thanh mai trúc mã. Khi lên đại học, chúng tôi hẹn hò hơn một năm.

Sở dĩ cùng anh ấy ở bên nhau vì là tôi tức giận, xúc động nhất thời.

Nam thần mà tôi yêu thầm tỏ tình với một cô gái trong lễ hội âm nhạc, tôi chịu sự đả kích lớn, một mình chạy vào quán bar uống rượu.

Cố Tư Thừa đi tìm tôi, nhưng lúc đó tôi chỉ nóng lòng muốn tìm một lối thoát để buông bỏ đoạn tình cảm này, tôi đè anh ấy xuống sofa: “Cậu có muốn làm bạn trai tớ không?”

Không ngờ tới anh ấy lại đồng ý.

Tôi hôn anh ấy, đó chính là nụ hôn đầu của tôi.

Về phương diện này, tôi không cần người dạy, vừa chạm vào môi anh, tôi đã biết cách trêu chọc anh.

Cố Tư Thừa từ nhỏ đã là một người nhàm chán, chậm chạp trong việc hòa nhập, còn mắc chứng sợ xã hội.

Người không quen đều nói anh ấy lạnh lùng. Mỗi lần nghe mọi người nói vậy, tôi đều cười lớn: “Lạnh lùng cái gì chứ, anh ấy là sợ xã hội thì có”

Giống như tôi, anh ấy cũng rất ngây thơ trong chuyện tình cảm, đến việc hôn cũng là tôi dạy anh ấy.

Có thể là tối đó bị kích thích đến điên rồi, tôi lại ngủ với anh ấy.

Mọi việc đêm đó tôi đều không nhớ rõ, chỉ nhớ là anh ấy rất dịu dàng.

Chúng tôi phối hợp rất ăn ý.

Khi chia tay, tôi nói với anh rằng: “Quá quen thuộc rồi, chơi chán thì không còn cảm giác mới mẻ nữa”

Tôi cảm thấy mình rất tra, rất cặn bã. Dù trong lòng tự mắng bản thân rất nhiều lần, tôi vẫn quyết định chia tay.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của anh, tôi có chút không nỡ, nhưng không thể là không thể.

Cho dù phương diện trên giường rất phù hợp, nhưng không có tình cảm, thì có thể gọi là tình yêu sao.

Hôm đó đúng lúc là ngày lễ tốt nghiệp, có người ở lễ tốt nghiệp cầu hôn mà tôi lại chia tay vào đúng lễ tốt nghiệp.

Đối với Cố Tư Thừa mà nói, tôi chính là mối tình đầu mà anh ấy chán ghét và căm hận.

Sau khi chia tay với anh ấy, tôi cực kỳ khó xử, nhìn thấy trong mắt anh không còn sự đơn thuần, luôn cảm thấy có lỗi với anh ấy.

Sau đó, tôi bắt đầu trốn tránh không muốn gặp anh, thậm chí sau đó cũng không về nhà nữa.

Trốn tránh anh 5 năm, trái đất thật tròn, chúng tôi lại gặp nhau.

Điều đáng sợ là, anh ấy vậy mà trở thành sếp của tôi.

Anh ấy còn trẻ, tương lai có triển vọng, lại thông minh là kiểu người dù ở đâu cũng sẽ tỏa sáng.

Mà tôi là một học tra, sau khi tốt nghiệp thì đi làm thuê cho tư bản, là người tầm thường vô vị.

Năm năm không gặp, anh ấy như biến thành người khác.

Trước đây là mắc chứng sợ xã hội, bây giờ là lạnh nhạt.

Mỗi lần nhìn thấy anh, tôi cảm giác như đang chịu một loại áp lực, nhất là khi anh nhìn vào mắt tôi.

Ánh mắt căm hận và chán ghét, khiến tôi lạnh sống lưng.

Không còn là chàng thiếu niên năm ấy, anh đã trở nên trưởng thành, chững chạc hơn, mỗi cái gờ tay nhắc chân đều tràn đầy hormone nam tính, đi đến đâu cũng là tâm điểm chú ý của các cô gái.

Cao m8, lại vừa đẹp trai vừa có tiền, anh là người tình trong mộng của mọi cô gái.

Người tình trong mộng của người khác, không phải là tôi.

Cho dù 5 năm đã trôi qua, tôi vẫn thấy có lỗi với anh, mỗi lần dự tiệc, tôi đều cúi thấp đầu, không dám nhìn anh.

Ra khỏi phòng trà, tôi đến chết cũng không ngờ mình lại đụng phải anh còn làm đổ cà phê lên người anh.

2.

Nhìn nhau 3 giây, tôi lắp bắp, lời xin lỗi cũng quên nói ra.

“Cẩn thận một chút” Anh thờ ơ nói.

Tôi phục hồi tinh thần, xin lỗi anh: “Xin lỗi, Cố tổng”

“Trong xe của tôi có bộ âu phục, cô đi lấy rồi để vào phòng làm việc cho tôi” Anh đưa chìa khóa xe cho tôi, ra lệnh cho tôi liền rời đi.

Tôi ngây người, một lúc sau mới phản ứng kịp.

Khi tôi cầm quần áo đến phòng làm việc của anh, gõ cửa nhưng ai trả lời, tôi đẩy cửa đi vào.

Không ngờ tôi vừa đặt quần áo lên ghế, cửa phòng nghi đột nhiên mở ra.

Anh nói: “Đem quần áo qua đây”

Tôi lúng túng đi đến trước cửa phòng nghi: “Cố tổng, quần áo của anh”

Anh mở cửa phòng, nửa thân trên trần trụi lộ ra, thân thể cường tráng bất ngờ xuất hiện trước mắt tôi.

Người đàn ông này, tính kỷ luật rất cao, 5 năm trước hình thể đã khiến người ta mặt đỏ tim đập, bây giờ lại thêm một chút hoang dã

Vai rộng, chân dài, cơ bắp săn chắc, làn da rám nắng, mạch máu xanh trên cánh tay đều như đang quấy rối tôi.

Tôi xấu hổ nuốt nước bọt

“Diệp Lê, 5 năm không gặp, cô đến chết cũng không thay đổi” Anh lạnh lùng nói, cầm lấy quần áo, chỉ để lại tiếng đóng cửa “rầm”

Tôi..

Tôi đến chết cũng không thay đổi cái gì chứ?

Háo sắc là bản chất của con người, tôi không cờ bạc không phạm pháp, háo sắc một chút thì sao chứ.

“Cố tổng, nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.” Tôi nói to

Anh ấy không có phản ứng.

Khi tôi đi đến cửa phòng làm việc, anh ấy từ phòng nghỉ đi ra, bảo tôi: “Đem phần văn kiện này giao cho bộ phận kỹ thuật của Trần tổng.

“Hả, vâng”

Anh ấy vẫn luôn cau mày, dường như rất chán ghét tôi.

5 năm rồi, vẫn hận tôi sao. Quá hẹp hòi rồi.

Trước khi tôi đi, anh lại nói: “Ngày 15 tháng sau là sinh nhật mẹ cô”

Tôi bận đến quên rồi còn anh lại nhớ rõ.

Chẳng trách mẹ tôi thích anh, Tết năm ngoái tôi không về bà cũng không lo lắng. Nhưng nếu Cố Tư Thừa không về nhà, bà sẽ không ngừng gọi điện cho tôi hỏi lí do.

Dường như Cố Tư Thừa mới là con trai của bà.

“Tôi biết rồi.” Tôi đáp lại qua loa

Khi tôi cầm tài liệu đến bộ phận kỹ thuật, Trần tổng đang có cuộc họp, tôi đành ngồi bên ngoài đợi một lát.

Cô gái rót nước cho tôi quan sát tôi một lúc rồi hỏi: “Cố tổng bảo em đến à”

Tôi gật đầu: “Vâng”

Cô ấy ngồi lại gần đây, bắt đầu bát quát: “Cố tổng của bọn em có bạn gái chưa?”

Tôi khó xử nhún vai: “Chắc là chưa có đâu”

Đôi mắt cô ấy lập tức sáng lên, lại gần tôi nói: “Tốt quá, xem ra hai người họ là thật.”

3.

“Hả” Tôi nghi hoặc nhìn cô ấy.

“Em là nhân viên mới đúng không, cả công ty này ai mà không biết Cố tổng và Trần tổng là thanh mai trúc mã, còn học cùng trường đại học. Hai người họ vô cùng xứng đôi, trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. Chắc không lâu nữa sẽ công khai”

Tâm hồn buồn chuyện của tôi ngay lập tức bùng cháy, tôi tò mò hỏi: “Cố tổng thích Trần tổng sao?”

“Đương nhiên là thích rồi, anh ấy vẫn luôn độc thân, không có bạn là nữ giới, chỉ qua lại với Trần tổng. Nghe nói anh ấy đến công ty chúng ta là vì theo đuổi Trần tổng.

Nói đến đây, trên mặt cô ấy không giấu nổi sự ngưỡng mộ.

Tôi nghe vậy, chỉ cười gật đầu: “Hóa ra là như vậy”

Nhưng mà...

Cố Tư Thừa từ lúc nào có thêm một thanh mai mà tôi lại không biết.

Chúng tôi đang nói chuyện phiếm thì cánh cửa phòng họp mở ra.

Tôi vội vàng đứng lên, lễ phép đứng sang một bên, dùng cùi chỏ đập vào cánh tay cô gái bên cạnh: “Ai là Trần tổng thế?”

“Người mặc vest trắng kia”

Trần Tĩnh Hàm thấy tôi nhìn chăm chăm cô ấy, lộ ra biểu cảm chán ghét, đi đến trước mặt tôi, không kiên nhẫn hỏi: “Cô tìm tôi?”

Tôi đưa văn kiện cho cô ấy: “Trần tổng, Cố tổng bảo tôi đem văn kiện này cho cô”

Nghe thấy hai chữ “Cố tổng”, đôi lông mày đang cau của cô ấy chợt giãn ra, khóe miệng hiện lên một nụ cười: “Tôi biết rồi, cảm ơn”

“không có gì”

Sau khi cô ấy rời khỏi, tôi cong môi: “ Dễ làm quen quá”

Cô gái bên cạnh tôi gật đầu nói: “Đúng thế, còn nhà tư bản nào dễ làm quen như cô ấy không”

Ra khỏi bộ phận kỹ thuật, vừa đúng lúc tan làm, tôi đang định gọi xe về nhà, không ngờ Cố Tư Thừa lại gọi điện thoại đến.

“Đang ở đâu?”

“Bộ phận kỹ thuật”

“Tăng ca, cùng tôi đi xã giao” Anh ấy ngừng một lúc, lại bổ sung một câu: “Có tiền thưởng”

Ơ kìa, đây đâu phải là công việc của tôi. Việc như thế này phải là thư kí của anh đi cùng chứ?

“Tôi có việc rồi”

“Việc gì?”

Tôi tùy tiện bịa ra một lý do: “Đến tháng, đau bụng”

Vừa nói xong, điện thoại ngay lập tức bị cúp rồi.

Chậc chậc, không lịch sự tí nào.

Tôi vừa về đến nhà, lại nhận được điện thoại của Cố Tư Thừa.

“Lại có chuyện gì sao, Cố tổng?”

“Xuống dưới lấy đồ”

“Hả”

Anh bình tĩnh nói: “Tôi đang ở dưới lầu nhà cô, xuống đây, lấy đồ”

Tôi ngạc nhiên, chạy ra ban công nhìn, anh ấy thật sự đang đứng dưới lầu, tay còn xách theo một cái túi.

“Sao anh biết tôi ở chỗ này?” Tôi kinh ngạc hỏi anh

“Hỏi cái này làm gì, cầm đồ lên đi, tôi còn có việc”

Tôi nhìn túi đồ trong tay anh, nước đường đỏ, túi chườm nóng, băng vệ sinh”

“ Cái đó...cảm ơn anh”

Anh quay người, tôi níu lấy anh, đem đồ trả cho anh: “Tôi lừa anh đó, dì cả tôi chưa tới, chỉ là không muốn đi xã giao với anh”

Cố Tư Thừa bị chọc tức rồi, nhưng vẫn không nói gì, mệt mỏi xoa lông mày: “Không cần thì ném đi”

Anh ấy tức giận lên xe rời đi, tôi sợ anh đạp gas gây tai nạn trong cơn tức giận.

Tôi với anh đã là quá khứ, bây giờ anh đã có người mình thích, vậy tôi sẽ làm người yêu cũ đạt tiêu chuẩn, lần nữa trốn tránh anh.

Làm cùng công ty, tôi trốn được một lần, không trốn được lần thứ 15

Sau khi vội vàng chạy vào thang máy, tôi mới phát hiện trong thang máy chỉ có một người duy nhất là Cố Tư Thừa.

“Chào Cố tổng”

Tôi rất khách khí chào hỏi với anh.

Nhưng anh để ý đến tôi, đến một ánh mắt cũng không thèm cho tôi.

Việc chào hỏi này của tôi đúng là thừa thãi rồi.

Đến tầng 10, cuối cùng tôi cũng có thể thả lỏng một chút, bước chân ra ngoài.

Bất ngờ có người nắm lấy tay tôi, kéo tôi lại gần.

Tôi bất ngờ ngã ra phía sau, Cố Tư Thừa đỡ eo tôi, ép tôi vào góc thang máy sau đó ấn nút đóng cửa thang máy.

“Anh làm gì vậy” Tôi đẩy anh nhưng anh vẫn bất động, không nhúc nhích tí nào.

Anh giữ lấy tay tôi, tức giận nói: “Tại sao lại trốn tôi?”

“Làm gì có, anh nghĩ nhiều rồi” Tôi giả vờ bình tĩnh nhìn anh.

“Diệp Lê, đừng lừa tôi”

Anh đột nhiên hạ giọng, giấu đi sự chán ghét.

Tôi hoảng loạn rồi, tay nắm chặt thành nắm đấm, mắt cũng không biết nhìn đi đâu.

“Cố tổng, chúng ta như thế này không thích hợp đâu”

Tôi quay đầu, không dám nhìn anh.

Anh nói:

“Mấy năm qua, em có khi nào nhớ đến tôi, dù chỉ là một giây không?”

Có nhớ, nhưng chỉ vào lúc đêm khuya tôi cảm thấy cô đơn, lại là nhớ về phương diện kia.

“Cuộc sống của tôi rất bận rộn, không có thời gian nghĩ tới người khác”

Sự kì vọng trên mặt anh dần biến mất, thay vào đó là sự thất vọng, sau đó là lạnh lẽo.

Đúng lúc cửa thang máy mở ra, mà người đứng trước cửa, lại là Trần Tĩnh Hàm.

Chương 2

4.

Nhìn thấy chúng tôi như vậy, cô ấy lộ ra biểu tình nghi hoặc cùng tức giận.

Tôi vội vàng đẩy đẩy Cố Tư Thừa ra, giải thích với cô ấy: Vừa nãy thang máy lắc lư một lúc, cảm ơn Cố tổng đã đỡ tôi.

Sự thất vọng trong mắt Cố Tư Thừa ngày càng nặng nề hơn, cười lạnh nói: “Đừng khách sáo”

Khi đi ngang qua Trần Tĩnh Hàm, tôi chợt dạ cúi đầu, ba chân bốn cẳng rời khỏi đó.

Sau hôm đó, Cố Tư Thừa thường xuyên ở cạnh Trần Tĩnh Hàm, mọi người trong công ty đều nói hai người họ ở bên nhau rồi.

Cũng khá tốt, độc thân nhiều năm như vậy, anh cũng nên mở lòng với một ai đó rồi.

Vào ngày sinh nhật mẹ tôi, tôi vẫn không đi.

Mẹ gọi điện mắng tôi, hỏi tôi vì sao lúc đầu chia tay với Cố Tư Thừa.

Bà rất thích Cố Tư Thừa, hồi nhỏ còn nói đùa rằng muốn Cố Tư Thừa làm con rể của mình, bây giờ cũng muốn tác hợp chúng tôi.

Nhưng chúng tôi thật sự không phù hợp.

“Mẹ, chúng con quá hiểu rõ đối phương rồi, chỉ có thể làm bạn thôi”

“Chiết tiết, con là cái đồ không chung thủy, nhiều nợ đào hoa như vậy. Bọn họ đều gọi điện thoại cho mẹ đó”

“Cái gì?” Tôi nháy dựng lên, đầu óc đang mơ hồ cũng trở nên tỉnh táo.

Trong điện thoại, mẹ tôi tức giận nói: “Hôm qua có một người con trai gọi cho mẹ, vừa bắt máy đã gọi chị, tí thì dọa chết mẹ rồi, nói chuyện với cậu ta một lúc mới biết hóa ra cậu ta là nợ đào hoa do con gây ra.”

Gọi tôi là chị, chỉ có thể là người ở quán bar.

Khi đó cậu ta bị đám người cuồng theo đuổi chặn ở quán bar rồi tỏ tình, nhìn thấy cậu ta bối rối đến sắp khóc rồi nên tôi đã đứng ra giải vây giúp cậu ta, nói tôi là bạn gái của cậu ta.

Cậu ta tên Diệp Phi, nói muốn báo đáp tôi nên muốn số điện thoại của tôi. Tôi liền đem số điện thoại của mẹ tôi cho cậu ta, không ngờ cậu ta lại tìm tôi.

“Mẹ không nói cho cậu ta con ở đâu đó chứ?”

Mẹ tôi cười to: “Con đoán xem?”

Vừa dứt lời, tôi nghe thấy bên cạnh bà có tiếng hỏi: “Dì ơi, là điện thoại của chị sao?”

Mẹ nó!

Cậu ta lại đến tiệc sinh nhật của mẹ tôi!

Vậy chẳng phải là Cố Tư Thừa cũng ở đó.

Nghĩ đến đây, tôi vội vàng xuống giường: “Mẹ, mẹ đừng nói gì, con tới ngay đây”

Mẹ tôi vui vẻ cười: “Được, đến ngay đi”

Nghe giọng điệu này giống như bà đang muốn xem náo nhiệt vậy.

Vì không có thời gian trang điểm nên tôi ôm mặt mộc đi bắt xe.

Người mở cửa cho tôi là Cố Tư Thừa, khi nhìn thấy tôi, anh hơi giật mình.

Sau đó kéo tôi vào phòng tắm

“Cố tổng”

Sắc mặt Cố Tư Thừa rất không tốt, lạnh lùng hỏi tôi: “Người con trai đó là sao?”

“Cậu ta là một người bạn của tôi”

“Lại lừa tôi, Diệp Lê, lời em nói có có câu nào là thật lòng?”

Tôi đang định cãi lại, không phải là giải thích thì có tiếng gõ cửa, là Diệp Phi và Trần Tĩnh Hàm tìm tới đây.

“Chị ơi, chị đang ở đâu thế?”

“Tur Thừa, hai người đang làm cái gì?”

Cố Tư Thừa hoàn toàn không để ý đến hai người ngoài cửa, ép tôi lên bồn rửa tay, hỏi giữa tôi và Diệp Phi có chuyện gì.

Tôi dựa vào bồn rửa tay, người ngả ra phía sau, cười nói: “Tôi là người lãng nhãng, tệ bạc; Cố tổng không phải cũng biết hay sao? Tôi với cậu ta, còn cần phải giải thích hay sao.”

“Diệp Lê” Anh tức giận rồi, hai má căng phồng lên vì tức, bộ dáng như muốn ăn tôi vậy.

Mẹ tôi ở ngoài cửa gọi lớn: “Đang làm cái gì đấy, ra đây cho mẹ”

Cố Tư Thừa quay người, tức giận đi mở cửa, nhìn chằm vào Diệp Phi một lúc, hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

Sau bài hát chúc mừng sinh nhật, tôi vội vàng kéo Diệp Phi chạy đi, đợi lúc nữa tôi không biết sinh nhật mẹ tôi sẽ biến thành trận chiến gì.

Cố Tư Thừa nhìn tôi một lúc lâu, khi lạnh trong mắt tỏa ra thật đáng sợ.

Sau khi rời khỏi, tôi hỏi Hạ Phi: “Cậu tìm tôi làm gì?”

Cậu ta cười: “Lần trước chị giải vây giúp em, em đã nói muốn trả ơn chị”

“Không cần, sau này đừng tìm tôi nữa”

Cậu ta đi đến trước mặt tôi, nghiêm túc nói: “Em đối với chị là nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu, chị tin không?”

Tôi tiến lên một bước, véo mặt của cậu ta, cười nói: “Cậu là thấy sắc đẹp nổi lòng tham, đừng nói cái gì mà vừa gặp đã yêu với tôi.”

5.

Cậu ấy vòng tay qua eo tôi, định kéo tôi vào trong ngực, cúi đầu nói: “Chị à, em thật sự thích chị”

Tôi gạt tay của cậu ấy ra, vén lọn tóc rối qua sau tay, cười nói: “Cậu không phải gu của tôi”

Cậu ấy cau mày, ghen tị nói: “Cố Tư Thừa mới là gu của chị có phải không?”

Tôi ngây người, lắc đầu nhẹ: “Người tôi thích nhiều đến nỗi xếp hàng từ đây đến nước Pháp, Cố Tư Thừa còn phải xếp hàng”

“Cô Diệp, làm người không nên quá tự tin”

Tại sao lại có tiếng của Cố Tư Thừa?

Diệp Phi nhìn về phía sau tôi với vẻ mặt tức giận, tôi quay đầu, suýt thì bị dọa cho ngừng thở.

Cố Tư Thừa đứng sau tôi từ lúc nào không hay.

Anh xuống lầu từ khi nào thế?

Không phải lúc này anh đang ăn bánh cùng mẹ tôi sao?

“Cái đó, tôi nói đùa thôi, Cố tổng” Tôi chột dạ nói nhỏ.

Sắc mặt anh âm trầm, dư quang trong mắt liếc về phía Diệp Phi, cười lạnh nói: “Khẩu vị bây giờ của cô Diệp thật chẳng ra làm sao”

Câu này không biết đang chế giễu tôi hay là Hạ Phi.

Hạ Phi một tay giữ lấy vai tôi, một tay đút vào túi, cười nói: “Chị đã đồng ý làm bạn gái em, không thể nói mà không giữ lại đó”

Không đúng, tôi đồng ý làm bạn gái cậu khi nào?

Cậu ấy cúi đầu nói bên tai tôi: “Lần trước ở quán bar chị đã nói em là bạn trai chị, bây giờ em là người của chị rồi”

“Lần trước là những người đó đuổi theo cậu tỏ tình, tôi mới giải vây cho cậu”

Cậu ấy phụng phịu: “Em không quan tâm, em cho đó là thật.”

Tôi đánh cậu ta: “Cậu đang uy hiếp tôi đó à.”

Rõ ràng Hạ Phi cố ý làm vậy chỉ để chọc tức Cố Tư Thừa,

Đúng như ý muốn của Hạ Phi, Cố Tư Thừa thật sự bị chọc giận.

Anh bước tới kéo tay tôi ra khỏi vòng tay của Hạ Phi, Hạ Phi vội vàng nắm lấy tôi: “Anh làm gì vậy?”

Không ngờ tới cảnh tượng hai người đàn ông tranh giành một cô gái chỉ có trong phim truyền hình lại xảy ra với tôi.

“Không phải, hai người buông tay tôi ra, tay tôi sắp bị bẻ gãy rồi.”

Diệp Phi nghe lời buông ra.

Tuy nhiên, Cố Tư Thừa lại giữ trò, kéo tôi vào trong vòng tay anh, bế tôi rồi bỏ đi.

Hạ Phi vội vàng đuổi theo nhưng tôi ngăn cậu ấy lại: “Đừng gây rắc rối nữa, về học hành chăm chỉ đi, chúng ta không hợp đâu.”

Cậu ấy hét lên: “Em sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Cố Tư Thừa tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Diệp Ly, nếu cậu còn dám bám theo cô ấy, đừng trách tôi không khách khí.”

“Đại ca à, xã hội pháp quyền, anh muốn làm gì. Đừng nghĩ mình là tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết.”

Anh ném tôi vào ghế phụ, thắt dây an toàn cho tôi rồi, cho tôi một ánh mắt: “Anh không có trẻ con như vậy.”

“Anh đưa tôi đi đâu?”

“Nhà anh”

Tôi đổi chủ đề, nói với anh: “Giữa anh và Trần Tĩnh Hàm có chuyện gì thế?”

“Không có chuyện gì cả.” Anh thản nhiên nói, cũng không thèm quay mặt qua chỗ tôi.

“Khi nào hai người công khai.”

Vừa dứt lời, anh đột nhiên phanh gấp.

Tôi bị dọa sợ: “Cố Tư Thừa, anh điên à?”

“Đèn đỏ.” Anh bình tĩnh nói.

Tôi nhìn lên thấy đúng là đèn đỏ.

Xe đỗ ở tầng dưới nhà anh, tôi vẫn ngồi trong xe không chịu đi ra, tức giận trừng mắt nhìn anh: “Sao anh lại đưa tôi đến nhà anh.”

Thấy tôi không chịu xuống xe, anh liền bế bế tôi lên lầu:

“Anh buông ra, tôi tự đi được.”

“Không buông, buông ra em sẽ bỏ chạy.”

Tôi: ...

Sau khi vào nhà, anh thả tôi xuống.

“Trông tủ lạnh có đồ ăn vặt, em ăn tạm trước đi, anh đi nấu cơm.”

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

“Em nợ anh bữa cơm này à.” Tôi tức giận nhìn anh.

Anh phớt lờ tôi và đi vào bếp.

Tôi đứng dậy muốn bỏ đi, nhưng anh lại thản nhiên nói: “Diệp Lê, 5 năm trước em ngủ với anh, em không cảm thấy áy náy chút nào sao?”

Tôi chịu thua anh rồi.

“Được rồi, em không đi, anh đi nấu cơm đi.”

Ăn tối xong, tôi định rời đi nhưng anh lại nói: “Năm năm rồi anh sợ bị bỏ rơi nên không yêu đương với ai.”

“Được rồi, em không đi nữa.”

Anh rất biết cách lợi dụng cảm giác tội lỗi của tôi.

10h tối, tôi cười hỏi anh: “Em ăn xong rồi, cũng rửa bát rồi, phim truyền hình cũng đã xem, em có thể về được chưa?”

Anh lạnh nhạt nói: “Anh không thích Trần Tĩnh Hàm. Cô ấy theo đuổi anh, anh không đồng ý. Nhưng cô ấy không chịu bỏ cuộc, vẫn cứ làm phiền anh. Cô ấy xuất hiện ở nhà em là do mẹ em mời đến.”

“Hà?” Tôi nghi ngờ nhìn anh: “Mẹ em biết cô ấy?”

Anh nói với dì rằng Trần Tĩnh Hàm muốn cướp con rể của dì ấy. Dì ấy xin số điện thoại của cô ấy và mời cô ấy đến dự tiệc sinh nhật. Trong bữa tiệc, dì cũng đã nói rõ anh là con rể của dì. Khi Trần Tĩnh Hàm biết được thì khóc rồi bỏ đi rồi.”

Tôi còn có thể nói gì đây?

“Cố Tư Thừa, đừng nói với em là 5 năm nay anh vẫn chưa chịu chia tay nhé.”

Anh đặt chiếc điều khiển từ xa xuống, đột nhiên cúi xuống, ôm cổ tôi và muốn hôn tôi:

“Cố Tư Thừa, anh làm gì thế?” Tôi đẩy anh ra, nhịp tim không khống chế được mà tăng tốc.

Anh dùng đầu ngón tay xoa nhẹ môi tôi, ánh mắt đầy quyến rũ: “Diệp Lê, anh không phải Cố Tư Thừa mà trước kia em quen thuộc nữa, vậy bây giờ, em có thể chấp nhận anh không?”

Vừa nói, anh vừa nắm lấy tay tôi, đưa tay tôi vào trong quần áo của anh, chạm đến phần cơ bụng.

“Anh có thứ mà em muốn.”

Khi anh dừng lại, không chỉ có tim tôi đập nhanh hơn mà mặt tôi cũng nóng bừng.

Cố Tư Thừa nhút nhát, rụt rè đầu rôi, người trước mắt này chắc chắn không phải là anh.

Tôi vội vàng rút bàn tay như đang bị điện giật ra, chợt lấy túi xách chạy về phía cửa, trước khi đi cũng không quên nói: “Cố Tư Thừa, anh bị điên rồi.”

6.

Tôi toang rôi, thật sự toang rôi.

Tôi lại có những giấc mơ không trong sáng và đối tượng không ai khác là Cố Tư Thừa.

Chắc chắn là do hôm đó anh quyến rũ tôi nên tôi mới mơ như thế này.

Độc thân đã 5 năm chưa chạm qua người đàn ông nào, thật sự rất dễ xảy ra chuyện.

Để xóa bỏ hình ảnh Cố Tư Thừa ra khỏi tâm trí, tôi hẹn Hạ Phi đi uống nước.

“Nhớ gọi thêm vài người bạn nhé, thêm đàn ông, chị muốn ăn thịt.”

Cậu ấy cười nhẹ: “Thôi mà chị, đừng mở miệng là lại nói thế.”

Buổi hẹn của tôi trùng với ngày thành lập của công ty nên tôi xin quản lý cho nghỉ phép.

Quản lý hỏi lý do là gì.

Tôi trả lời: “Trúc mã của tôi bị ô tô đâm ch*t, em phải đi tham dự đám tang của anh ấy.”

Quản lý: “Tang lễ được tổ chức vào ban đêm à?”

Tôi: “Cậu ấy ch*t đột ngột nên chỉ có thể vào ban đêm.”

Tôi ngủ cả ngày nghỉ hôm đó, đến tôi trang điểm lộng lẫy, mặc váy ngắn đi giày cao gót rồi đến quán bar.

Khi tôi đi vào, Hạ Phi lập tức đi tới, nhìn thấy tôi, trong mắt cậu ấy ngập tràn sự kinh ngạc:

“Chị ơi, chị đẹp quá.”

Tôi nâng cằm cậu ấy lên, cười nói: “Miệng ngọt quá”

“Thế chị có thích không?”

“Chị không thích.”

Cậu cười bất đắc dĩ: “Chị không chừa cho em đường lui xuống, từ chối nhanh như vậy.”

Hạ Phi rất giữ lời, thật sự gọi 4 người con trai đến.

Ba người là bạn cùng phòng của cậu ấy và một người là...

Hạ Diên?!

Đối tượng yêu thầm suốt 3 năm của tôi.

Chính vì anh ấy nên mới tôi dây dưa với Cố Tư Thừa.

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy Hạ Diên, tôi đột nhiên trở nên cảnh giác hơn.

Tôi nhìn xuống trang phục của mình, cảm thấy hối hận muốn chết.

Hạ Phi giới thiệu với tôi: “Đây là anh trai em, Hạ Diên.” Cậu ấy nói đùa: “Anh ấy thất tình, em đưa anh ấy đi giải sầu.”

Thế mà họ lại là anh em.

Chẳng trách lần đầu gặp Hạ Phi, tôi có cảm giác như biết cậu ấy từ trước hóa ra là vì cậu ấy giống Hạ Diên.

Hạ Diên theo đuổi nữ thần vô cùng điên cuồng ở trường đại học, tin đồn mỗi ngày đều là tin tởm tình của anh và cô gái đó.

Sau đó, tôi nghe nói anh đã tỏ tình ở đêm hội âm nhạc và đã thành công.

Không ngờ, tình yêu mãnh liệt như vậy cũng đi đến hồi kết rồi.

Tôi gật đầu: “Xin chào.”

Hạ Diên nhìn chăm chăm tôi một lúc, bỗng nhiên cười nói: “Em là Diệp Ly?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, đột nhiên tôi cảm thấy lo lắng và bối rối.

Anh thật sự vẫn nhớ tôi.

“Là em.”

Khi còn học đại học, tôi và anh đều là thành viên hội sinh viên, làm việc cùng nhau một năm nhưng rất ít nói chuyện với nhau.

Không ngờ tới sau 5 năm, anh vẫn nhận ra tôi.

Người ta nói, yêu thầm khiến người ta hoảng loạn. Nhưng khi tôi gặp lại anh, cảm giác còn lại chỉ là sự ngại ngùng và bối rối.

Cảm giác này không giống như sự căng thẳng và kích động khi gặp lại Cố Tư Thừa.

Oi, sao tôi lại nghĩ đến anh ấy nữa.

Trong khi tôi đang suy nghĩ, Hạ Diên đã đưa cho tôi một ly nước:
“Em có muốn uống nước không?”

“Em uống.” Tôi cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Anh cười nhẹ: “Uống từ từ thôi, rượu này rất nặng.”

Có người chơi lời thật lòng đại mạo hiểm, đến lượt Hạ Diên, anh chọn đại mạo hiểm.

Mọi người lập tức ồn ào, yêu cầu anh ấy hôn người con gái có mặt trong phòng.

Người con gái đó là tôi???

Hạ Diên cầm ly rượu, nhìn tôi bằng ánh mắt mơ hồ, nhếch khóe miệng hỏi: “Hôn không?”

Chương 3

7.

Vào lúc đó, tôi cúi thấp đầu trước mọi người, bao gồm cả nam thần cũ của tôi.

Hạ Phi nghiêm túc nói: “Đừng bắt nạt chị Diệp Lê.”

Một chàng trai trong đó hét lớn: “Này, còn chưa ở bên nhau mà cậu đã bảo che cho người ta vậy à?”

Hạ Diên nghe thấy liền quay đầu nhìn tôi với ánh mắt phức tạp, anh hỏi: “Em hẹn hò Tiểu Phi à?”

Hạ Phi vội vàng nói: “Vẫn chưa, Diệp Ly còn chưa đồng ý với em.”

Chàng trai bên cạnh nở nụ cười xấu xa, mỉa mai: “Không phải là ngủ rồi sao? Ngủ rồi thì cô ấy sẽ đồng ý sao.”

Hạ Phi cẩn thận nhìn tôi, sau đó tức giận ném vỡ ly rượu, chỉ vào chàng trai nói: “Giữ mồm miệng cho sạch sẽ.”

Tôi cũng không cảm thấy tức giận hay khó chịu, đi tới chỗ chàng trai đó, rót rượu cho cậu ta rồi nói: “Còn trẻ như thế thì đừng tự làm mất mặt chính mình, nhỏ như cây kim (ý chỉ bộ phận đó nhỏ), còn có ý tốt mà ngồi đây ba hoa”

Cậu ta nhìn tôi đầy tức giận nhưng không dám làm gì tôi.

Bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, mấy giây sau, Hạ Diên cười, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“ Diệp Lê, em khiến anh rất ấn tượng.”

Hai người đều không đồng ý hôn và quay người rời đi. Hạ Phi đuổi theo và xin lỗi tôi.

“Không liên quan đến em, tại sao phải xin lỗi.”

”Chị ơi, tất cả là lỗi của em, không nên dẫn bọn họ đến gặp chị.”

Tôi sờ đầu cậu ấy, cười nói: “Hạ Phi, nếu em là em trai chị thì tốt quá, em rất tốt.”

Cậu ấy thờ dài: “Bỏ đi, chị hoàn toàn từ chối em như vậy, làm phiền chị nữa cũng không phải là hay. Được rồi, từ giờ em sẽ là em trai chị.”

Tôi hài lòng gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Hạ Diên bước ra khỏi phòng, nói với Hạ Phi: “Đi an ủi bạn cùng phòng của em đi. Cậu ta đang ở ký túc xá, đừng làm mọi chuyện quá căng thẳng.”

Anh ấy cố ý đuổi Hạ Phi đi.

Sau khi Hạ Phi đi, Hạ Diên bước đến gần tôi, ép tôi vào tường, nhìn chăm chăm tôi một lúc sau đó giơ tay nâng cằm tôi, nhướn mày hỏi: “ Diệp Lê, em thích anh đúng không?”

Tôi dựa vào tường, đẩy anh ra, không chút cảm xúc hỏi lại: “Ai nói vậy?”

Anh chống một tay vào tường, nói bên tai tôi: “ Ngày tốt nghiệp đại học cùng phòng của em đã nói với anh. Cô ấy nói em yêu thầm anh suốt 3 năm, phải không?”

Tôi thẳng thắn thừa nhận: “Đúng.”

Anh ấy mỉm cười hài lòng: “Thật ra em rất xinh đẹp, anh đã chú ý đến em từ khi còn học đại học.”

Sau đó, anh ấy lấy thẻ phòng từ trong túi ra, nói với vẻ mặt mà anh ta cho là đẹp trai: “Có muốn anh giúp em thực hiện mong muốn không?”

Chậc!

Lúc đó tôi bị mù à?

Sao có thể coi tên cận bã này là nam thần chứ!

Tện cận bã này còn không bằng Cố Tư Thừa.

Tôi đẩy anh ta ra, cười lạnh: “Hạ Diên, sao anh không đi tiểu rồi tự soi mặt mình qua đồng nước tiểu đó đi, vừa dầu mỡ vừa ghê tởm, toàn thân bốc mùi hôi thối, mua một chai nước rửa chén về tắm rửa lại đi, đồ cận bã.”

Tôi tức giận mắng anh ta, giẫm mạnh vào chân anh ta.

Tôi lạnh lùng bỏ đi, bỏ lại hấn ta đang tức giận chửi bới.

Khi tôi quay người rời khỏi hành lang, một người đàn ông bất ngờ nắm lấy tay tôi, tôi sợ hãi mà tát người đó.

Tiếng tát rất vang.

Khi tôi nhìn rõ kẻ kéo mình, tôi sợ đến mức cả người đều mềm nhũn.

8.

“Cố... cố..”

Anh nghiêng đầu, mái tóc của anh theo cái tát của tôi mà hất về phía sau.

“Xin lỗi, em tưởng anh là người xấu.”

Anh chạm vào má mình, tức giận nhìn tôi: “Trúc mã của em chết rồi? Anh chết lúc nào, sao anh lại không biết.”

Anh dồn tôi vào góc tường, vẻ mặt có chút tủi thân, lại nghiêng răng nghiêng lợi kiềm chế cơn tức giận của mình:

“Cái, chẳng phải anh tham dự tiệc kỷ niệm của công ty sao? Sao anh lại ở đây?”

Anh không trả lời tôi mà nói khó hiểu: “Anh đã nhìn thấy.”

“Anh thấy gì?”

“Hạ Diên,” Nhắc đến cái tên này, trong mắt anh ngập tràn sự ghen tỵ và đố kỵ.

Tôi cúi đầu, cảm thấy tội lỗi.

Tôi từng yêu thầm Hạ Diên, yêu thầm đến mức si mê.

Kể cả lần đầu tiên ngủ với Cố Tư Thừa, cái tên tôi gọi cũng là Hạ Diên.

Khi tôi cãi nhau với Cố Tư Thừa, anh đã nói với tôi điều này.

Ở bên anh được một năm, tôi chỉ coi anh là người để trút bầu tâm sự.

Muốn thì gọi cho anh, không muốn thì chặn anh.

Tôi cũng không hiểu vì sao Cố Tư Thừa có thể chịu được một người cặn bã, đối xử không tốt với anh ấy như tôi.

Bất cứ khi nào tôi cần tìm đến anh, anh vẫn luôn ở đó.

Dù ngoài trời mưa tầm tã, gió mùa đông lạnh giá, chỉ cần tôi gọi điện cho anh, anh vẫn luôn ở bên tôi bất kể mưa nắng.

Tôi nói muốn ngắm sao băng nên anh ấy đi cắm trại với các thành viên trong câu lạc bộ thiên văn trên núi, bị muỗi đốt khắp người chỉ để quay video sao băng cho tôi.

Khi tôi say rượu và làm trò khùng điên trên đường, anh sẽ lặng lẽ đi theo tôi, nếu tôi ngã thì anh ấy sẽ đỡ tôi dậy kịp thời.

Cho dù tôi làm đủ trò con bò, anh sẽ cõng tôi về nhà.

Trước mặt người ngoài, tôi sẽ giả vờ lạnh lùng chỉ khi ở trước mặt anh, tôi mới là chính mình mà đùa giỡn với anh, không quan tâm đến chuyện gì cả.

Anh cũng không phản bác mà chỉ mỉm cười dịu dàng.

Anh khi đó, khiêm tốn đến tự ti.

Nhưng tôi không nhận ra rằng mình đã làm tan nát trái tim anh.

Lúc đó tôi nghĩ nếu đối phương không phải là Hạ Diên thì là ai cũng không quan trọng.

Cố Từ Thừa như người yêu đương mất hết lí trí, mặc tôi muốn làm gì thì làm.

Tôi đã quen dựa dẫm vào anh, quen nổi giận với anh, quen với sự nuông chiều vô điều kiện của anh.

Anh sẽ nấu cơm cho tôi khi tôi đói, sẽ xoa bụng cho tôi khi tôi đau bụng đến kỳ kinh nguyệt, cõng tôi mỗi khi tôi mệt mỏi.

Tôi lên núi ngắm bình minh, gọi anh từ bệnh viện ra dù anh đang bị sốt.

Tôi leo được một nửa lại đòi anh cõng.

Khi leo đến đỉnh núi, tôi nhìn thấy ánh bình minh đẹp nhất nhưng anh lại ngã trước mặt tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi khóc vì anh, khóc vì đau lòng anh.

Đó cũng lần đầu tiên tôi thấy trái tim mình như bị ai bóp chặt, đau đến mức khó thở.

Tôi không dám thừa nhận mình sẽ từ bỏ Hạ Diện dễ dàng như vậy.

Tôi thậm chí không dám thừa nhận mình đã yêu Cố Tư Thừa.

Tôi tự lừa dối mình không yêu anh, chỉ là quen với sự quan tâm của anh.

Chỉ cần tôi không yêu anh, tôi có thể dễ dàng buông tay anh để anh đi tìm hạnh phúc thực sự của mình.

Người như tôi không xứng với tình yêu của anh.

Khi anh được xe cấp cứu đưa đi, tôi ngồi một mình trên núi cả ngày.

Tôi nhớ lại tất cả những điều tôi đã làm với anh, cuối cùng tôi đã khóc như lúc bố mẹ tôi qua đời. Tôi rất hối hận.

Tôi không xứng với anh, không xứng với sự dịu dàng, với tình yêu của anh.

Năm đó, tôi làm tổn thương anh vô số lần, cứa vào tim anh từng vết dao.

Chỉ vì anh cho phép tôi làm gì thì làm.

Tôi được nuông chiều đến mức tự tin làm tổn thương anh.

Nghĩ đến những điều đã làm với anh, tôi tự tát chính mình: “Diệp Lê, mày là đồ cặn bã.”

Những người như tôi nên sống dưới đáy bùn thay vì kéo người khác xuống.

Trong bữa tiệc tốt nghiệp, tôi chia tay với anh.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của anh, tôi cố kìm nước mắt, giả vờ lạnh lùng nói: “Quen biết quá lâu rồi, không còn cảm giác mới mẻ nữa.”

Anh không nói lời nào cả, chỉ nhìn tôi.

Vừa xoay người, nước mắt tôi đã không nhận được mà trào ra, tôi gơ tay vẫy vẫy: “Tạm biệt, Cố Tư Thừa.”

Đã 5 năm tôi không gặp anh.

Ra khỏi dòng hồi ức, tôi cố kìm nước mắt, nói lời xin lỗi mà tôi nợ anh suốt 5 năm:

“ Cố Tư Thừa, em xin lỗi, em xin lỗi...”

Dù tôi có giả vờ bình tĩnh như thế nào thì nước mắt vẫn không nhận được mà tuôn rơi.

Vẻ mặt u ám của Cố Tư Thừa lập tức trở nên ngơ ngác.

Anh đau lòng lau nước mắt cho tôi, sau đó ôm tôi vào lòng, dịu dàng nói: “Đừng khóc, anh không trách em.”

Tôi bật khóc, ôm chặt lấy eo anh: “Em đang nói về chuyện 5 năm trước.”

Anh xoa đầu tôi: “Cho dù là 5 năm trước hay bây giờ, anh cũng chưa bao giờ trách em.”

Đúng thế, anh vẫn luôn là người vô cùng dịu dàng và bao dung với tôi.

Anh càng như vậy, tôi càng chán ghét chính mình.

27 năm qua, sao tôi chưa bao giờ quay lại nhìn Cố Tư Thừa một lần.

Anh ấy ấm áp giống như ánh mặt trời.

Tôi không nhìn thấy, có lẽ là do tôi bị mù

Chương 4: Hoàn

9.

Rời quán bar, anh đưa tôi về nhà.

Sau khi vào cửa, tôi ấn tay lên bàn tay đang bật đèn của anh, đan các ngón tay vào nhau, kiễng chân lên hôn vào môi anh.

“Cố Tư Thừa, chúng ta bắt đầu lại nhé?”

Trong bóng tối, hai trái tim gần nhau đập càng lúc càng nhanh, âm thanh vang lên vô cùng rõ ràng trong màn đêm yên tĩnh.

Anh giữ trán tôi, ôm mặt tôi, ngay cả hơi thở cũng run rẩy.

Đè nén tình yêu sắp bộc phát, anh nghiêm túc hỏi: “Diệp Lê, em nghiêm túc sao?”

“Ừm, em nghiêm túc”

“Không phải chơi đùa cho vui sao?”

Tôi chắc chắn trả lời: “Cố Tư Thừa, em muốn yêu anh thật tốt.”

Tôi vừa dứt lời, anh cười rồi hôn tôi say đắm.

Đêm đó, tôi gọi tên anh rất nhiều lần, cố gắng xóa đi những ký ức tồi tệ năm đó ra khỏi tâm trí anh.

Anh từ dịu dàng đến mạnh mẽ, chiếm hữu tôi hết lần này đến lần khác.

“Diệp Lê, anh sẽ không bao giờ buông tay em nữa, em là của anh, em thuộc về anh, em là của Cố Tư Thừa.”

Sáng hôm sau khi tôi tỉnh dậy đã không thấy anh bên cạnh nữa. Tim tôi bỗng đập lữ vài nhịp.

Chỉ trong một phút, tôi đã tưởng tượng ra một màn kịch trả thù đẫm máu.

Để trả thù người cận bã là tôi, bạn trai cũ cố tình tiếp cận tôi, lừa tôi rồi dứt khoát bỏ rơi tôi giống như tôi đã làm với anh.

Nghĩ đến đây tôi thấy cả người ớn lạnh.

Tôi vội vàng chạy ra phòng ngủ, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Thật may mắn, anh vẫn còn ở đây.

Quần áo toàn mùi rượu nên tôi lấy chiếc áo sơ mi của anh mặc, ngồi ở sofa đợi anh tắm xong.

Bỗng có cuộc điện thoại từ Wechat, người gọi là Hạ Phi.

“Alo, em trai, có chuyện gì thế?”

“Diệp Lê, tối qua anh uống nhiều quá, xin lỗi em, anh xin lỗi.”

Tôi ngạc nhiên, có chút bối rối: “Hạ Diên?”

“Là anh, Diệp Lê, thật sự xin lỗi em, anh là tên khốn nạn, em có thể tha thứ cho anh không?”

“Rất xin lỗi, tôi không quen anh, tôi tưởng tối qua tôi chỉ bị chó cắn, tôi sẽ không tranh cãi với một con chó.”

Vừa định cúp điện thoại, hấn ta vội vàng nói: “Diệp Lê, thực sự xin lỗi em, anh không muốn Tiểu Phi thất vọng về anh trai nó. Nó muốn hẹn

em đi chơi, sau đó anh nói xin lỗi với em. Vì Tiểu Phi, em có thể cho anh một cơ hội để xin lỗi không?”

“Tôi...” Tôi vừa định chửi hấn ta thì điện thoại đã bị lấy đi.

Cố Tư Thừa cuốn khăn tắm, những sợi tóc còn nhỏ nước, đứng sau lưng tôi. Lòng mày anh nhú chặt, nhìn tôi đầy trách móc:

Anh lại ghen, anh được làm từ thùng giấm hay sao thế?

Anh nghe điện thoại, lạnh lùng nói: “Nếu muốn xin lỗi thì có thể gửi thời gian và địa điểm cho tôi.”

Chưa kịp giải thích thì anh đã cúp máy.

“Em có thể giải thích.” Tôi lập tức đứng dậy, giống như người vừa phạm sai lầm, lo lắng nhìn anh.

“Ừ, anh đang nghe đây.” Anh ngồi xuống, bình tĩnh nhìn tôi.

“Em với anh ta không xảy ra chuyện gì hết.”

“Không còn xảy ra chuyện gì hết?.” Anh nhướng mày.

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, tối qua em uống rượu với Hạ Phi, không ngờ anh ta là anh trai của Hạ Phi. Gặp anh ta chỉ là trùng hợp thôi.”

Lời giải thích của tôi không khiến anh bình tĩnh lại mà anh còn nhú chặt mày hơn.

“Sao em lại đi uống rượu với Hạ Phi? Em không biết tên nhóc đó có ý đồ xấu xa với em sao?”

“Vốn dĩ em không thích cậu ấy, cậu ta theo đuổi em vì xúc động nhất thời thôi, điều này em khẳng định với anh.”

“Hừ, em hiểu rõ cậu ta sao?”

“Tất nhiên, cậu ấy là đứa trẻ ngoan, không giống với anh trai cậu ấy.”

Cũng may anh không hỏi tại sao tôi đi uống rượu, nếu anh biết đó là do tôi trốn tránh những giấc mơ liên quan đến anh thì tôi xấu hổ chết mất.

“Này, đừng tức giận. Nếu anh không tin, em có thể nói rõ ràng với Hạ Phi là em thích Cố Tư Thừa.”

Tôi cầm điện thoại lên, vào Wechat, ai biết Hạ Diên lại thực sự gửi tin nhắn cho tôi.

Anh nhìn chăm chăm tôi: “Sao không gửi nữa?”

“Anh tự xem đi.” Tôi đưa điện thoại cho anh.

Nhìn thấy thời gian và địa điểm Hạ Diên gửi tới, anh nhếch khóe miệng, cười coi thường: “Ấu trĩ.”

Ai ấu trĩ chứ?

Tôi không muốn đi gặp Hạ Diên nhưng Cố Tư Thừa lại muốn đi. Tôi sợ xảy ra chuyện gì nên phải đi cùng.

10.

Trong quán cà phê, bầu không khí ngày càng căng thẳng.

Cố Tư Thừa và Hạ Diên ngồi đối diện nhau còn tôi và Hạ Phi ngồi quan sát từ một bàn khác.

Hạ Phi thấp giọng nói với tôi: “Chị Diệp Lê, anh trai em lấy trộm điện thoại của em, em không đưa cho anh ấy. Chỉ là không nghĩ tới trước đây chị từng thích anh ấy.”

“Trước đó không phải là do chị bị mù sao?”

Cậu ấy khịt mũi tức giận nói: “Chị cũng không nói là chị thích Cố Tư Thừa. Em thấy anh ta rất ngang ngược. Ngày đó đến nhà chị, nhìn vào ánh mắt anh ta em biết giữa hai người có gì đó mờ ám.”

“Vậy em còn theo đuổi chị?”

Cậu ấy cười lạnh: “Nếu em không theo đuổi chị thì làm sao Cố Tư Thừa có thể chủ động được.”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy: “Vậy là em cố ý à?”

“Thật ra cũng không phải, chủ yếu là do em thích chị.”

Tôi chân thành nói: “Tiểu Phi, khi nào em gặp được người mình thật sự thích, em mới hiểu em với chị là loại tình cảm gì.”

Cậu ấy nhún vai: “Ai mà biết được, đến lúc đó lại nói đi.”

Cậu ấy quay đầu nhìn Cố Tư Thừa thấy Hạ Diên nhìn hắn ta cười đắc ý sau đó nhìn về phía Cố Tư Thừa đầy khiêu khích.

Không biết Cố Tư Thừa nói cái gì mà sắc mặt Hạ Diên dần trở nên khó coi, còn kèm theo một tia xấu hổ.

Sau đó Cố Tư Thừa mỉm cười đứng dậy, đi về phía tôi, hai tay đút túi quần.

“Về nhà, anh nấu cơm cho em.” Anh nhướn mày nhìn tôi.

Hạ Phi trừng mắt nhìn anh: “Đúng là chỉ biết yêu đương.”

Tôi đi đến bên cạnh Cố Tư Thừa, anh vòng tay ôm lấy tôi, sau đó nói với Hạ Diên: “Anh Hạ, tạm biệt.”

Mặt Hạ Diên đỏ lên vì tức giận.

Sau khi ra ngoài, tôi hỏi anh: “Anh nói gì mà khiến anh ta tức giận thế?”

Anh nói: “Hạ Diên lợi dụng việc em thích anh ta để kích thích anh, nói với anh rằng em sẽ không bao giờ quên được quên được tình cảm với anh ta.”

“Anh ta thật không biết xấu hổ.” Tôi tức giận chửi.

Anh cười, thần bí nói: “Em đoán xem anh trả lời anh ta thế nào?”

“Mau nói đi.”

Anh ôm tôi, thì thầm vào tôi. Trong nháy mắt, mặt tôi trở nên nóng bừng.

Xấu hổ quá!

“Cố Tư Thừa, anh đúng là đồ xấu xa. Hạ Diên có lẽ cả đời cũng không dám kiêu ngạo nữa.”

Anh cười đắc ý: “Anh ta đáng bị như vậy. Ai bảo anh ta bắt nạt em.”

Tôi nắm lấy tay anh, cảm giác như lúc này đang ôm cả thế giới.

“Cố Tư Thừa, anh là mặt trời nhỏ của em.” Tôi nhìn anh với ánh mắt lấp lánh.

Anh néo mặt tôi và nói: “Anh không muốn trở thành mặt trời. Mặt trời quá chói chang, em không thể nhìn thẳng hay lại gần nó.”

Anh chỉ vào ánh trăng trên bầu trời, anh cười dịu dàng: “Anh muốn làm mặt trăng của em, em chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy.”

Tôi nhảy lên lưng anh, chỉ vào ngôi sao bên cạnh mặt trăng, nói to: “Em muốn làm ngôi sao đó. Chỉ cần ngôi sao không rơi xuống, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

“Được rồi, về nhà nấu cơm thôi.”

Tôi xoa nhẹ tai anh, cười nói: “Không cần, lần này em nấu cho anh.”

“Được, anh sẽ dạy em.”

“Cố Tư Thừa, anh thật tốt.”

Cảm ơn anh vì đã không buông tay em.

Từ nay về sau, em sẽ yêu anh thật tốt, thật nhiều.